

prova correcció de textos (N6)

Nom _____

1r cognom _____

2n cognom _____

NIF/NIE _____

Localitat de la prova _____ VALÈNCIA _____

Nom del corrector
Observacions

**Junta Qualificadora de
Coneixements de València**

ACLARIMENT VÀLID PER A TOT L'EXAMEN

S'entén per «correcció de només el que calga» la correcció indispensable d'una forma lingüística per raó de la seua inadequació a la normativa gramatical. Cal tindre present que es puntuen negativament les correccions innecessàries.

1. **Corregisca només el que calga del text administratiu següent. Cal donar al text la consideració d'un original i, per tant, indicar les correccions ratllant la paraula errònia i escrivint dalt, en l'espai interlineal, les solucions que es consideren oportunes. Pel que fa als signes de puntuació, si s'han d'afegir al text, pose'ls en el lloc on corresponga; en el cas que s'hagen de suprimir, trace una creu en aspa, i si s'han de modificar els que hi ha, ratlle'ls i pose al costat el signe que pertoque.**

ATENCIÓ!

No tinga en compte les paraules subratllades, ja que les haurà de comentar en la pregunta 3.

Conselleria d'Educació, Investigació, Cultura i Esport

DECRET 83/2018, de 15 de juny, del Consell, pel qual es declara Bé d'Interés Cultural, amb categoria de monument, a l'església parroquial de Santa Maria Magdalena de Vilafranca. [2018/6136]

L'article 49.1.5é de l'Estatut d'Autonomia de la Comunitat Valenciana estableix la competència de la Generalitat en matèria de «patrimoni històric, artístic, monumental, arquitectònic, arqueològic i científic, sense perjudici del que disposa el nombre 28 de l'apartat 1 de l'article 149 de la Constitució espanyola». Així mateix, l'article 26.2 de la Llei 4/1998, d'11 de juny, del patrimoni cultural valencià, disposa que la declaració d'un bé d'interés cultural es farà per mitjà de decret del Consell, a proposta de la Conselleria competent en matèria de cultura.

Per mitjà de la Resolució de 4 de novembre de 2016, de la Conselleria d'Educació, Investigació, Cultura i Esport, (DOGV de 25.11.2016) es va acordar incoar expedient per a la declaració de Bé d'Interés Cultural, amb la categoria de monument, de l'església parroquial de Santa Maria Magdalena de Vilafranca, a la que es va adherir expressament l'Ajuntament de Vilafranca del Cid.

S'han recabat a les conselleries afectades els informes exigits per l'article 43 de la Llei 5/1983, de 30 de desembre, del Consell, a la proposta de disposició reglamentària, sense que per les mateixes s'hagen formulat observacions al present decret declaratiu.

En virtut a això i d'acord amb el que estableix la normativa referenciada, conforme amb el Consell Jurídic Consultiu, a proposta del Conseller d'Educació, Investigació,

Cultura i Esport, i amb la deliberació prèvia del Consell en la seua reunió del 15 de juny de 2018,

DECRETE

Article 1. Objecte

Aquest decret té per objecte declarar Bé d'Interès Cultural, amb la categoria de monument, l'església parroquial de santa Maria Magdalena de Vilafranca, descriure l'immoble i les seues parts integrants, així com les pertinenències i accessoris vinculats al bé, amb l'adscripció d'estos últims a la secció de l'Inventari General del Patrimoni Cultural Valencià que millor s'acomode a la seua naturalesa i valor cultural, determinar els valors que justifiquen la seua declaració com a Bé d'Interès Cultural i establir la normativa de protecció del monument i el seu entorn de protecció, en l'articulat que a continuació es trascriu.

Article 2. Règim del monument

S'atindran al que disposa la secció segona, "Règim dels béns immobles d'interés cultural", del capítol III del títol II de la Llei 4/1998, d'11 de juny, del patrimoni cultural valencià, aplicable a la categoria de monument.

Article 3. Règim general d'intervencions

De conformitat amb el que disposa l'article 35 de la Llei 4/1998, qualsevol intervenció de transcendència patrimonial que pretenga realitzar-se en l'entorn de protecció del monument requerirà de l'autorització prèvia de la conselleria competent en matèria de Cultura. Aquesta autorització s'emetrà conforme als criteris establits en aquesta normativa, i en el que aquesta no preveja, per mitjà de l'aplicació directa de l'article 39 de la llei esmentada. Aquesta normativa regirà amb caràcter provisional fins que es redacte el Pla Especial de Protecció del monument i el seu entorn i aquest obtinga validació patrimonial.

Totes les intervencions requeriran, per al tràmit autoritzador, la definició precisa del seu alcanç, amb la documentació tècnica que per la seua especificitat les corresponga, i amb la ubicació parcelària i el suport fotogràfic que permeta constatar la situació de partida i la seua transcendència patrimonial.

Article 4. Criteris d'intervenció

1. El nombre de plantes permeses és l'originari en els edificis anteriors a 1.945; en la resta no se superaran les quatre altures (planta baixa més tres), autoritzant-se els soterranis però prohibint-se els semisoterranis. Els edificis que excedisquen d'aquest

nombre de plantes es regiran pel règim fóra d'ordenació. A aquest efecte, en els supostos de que concloga la seua vida útil i que es pretenguen fer obres de reforma de transcendència equiparable a la reedificació o una remodel·lació amb eliminació de les plantes superiors, li seran aplicables les ordenances de protecció d'aquesta normativa. Tot això sense perjudici de la possible aplicació de l'article 21 de la Llei 4/1998, d'11 de juny, del Patrimoni Cultural Valencià, a aquests immobles.

2. L'altura de cornisa màxima és de 12,10 m per a quatre plantes i de 7,10 m per a dues plantes.

3. Les cobertes, d'acord amb la tipologia de la zona, seran en el cos principal de l'edifici, la profunditat edificable de la qual oscil·larà entre 8 i 11 metres, inclinades, de teula d'argila coguda, i es reutilitzaran preferentment les procedents del desmuntat de les actuals. Queden prohibides expressament la pissarra, la teula plana, mixta i la coberta metàl·lica, amb pendent comprés entre el 25 % i el 40 %, de dos aiguavessos i carena d'altura màxima de 2'25 m respecte de la línia de cornisa. Aquest requisit únicament podrà ser dispensat, amb caràcter excepcional, en aquells casos en els que s'acredite l'existència d'una justificació històric-contextual singular.

4. Les noves edificacions s'adequaran amb caràcter estètic als tipus i acabats tradicionals de Vilafranca i la façana s'ajustarà a les disposicions següents:

- a) Ràfols de longitud mínima de 50 cm. i materials propis de Vilafranca.
- b) Impostes, motlures, marcs, faixes, coronaments ornamentals i altres elements compostius amb una longitud màxima de volada de 15 cm
- c) Buits de façana de proporció vertical, amb la possible excepció de plantes baixes o cambres, sense tabics, segons la tipologia compositiva del municipi.
- d) Les carpinteries seran de fusta, sense elements d'al·lumini.
- è) Es prohibeixen les persianes, excepte les persianetes exteriors enrollables tradicionals.

Article 5. Presservació de l'escena o paisatge urbà

Totes les actuacions que puguen tindre incidència sobre la correcta percepció i la dignitat en l'apreciació de l'escena o paisatge urbà del monument i el seu entorn, com seria el cas de l'afecció dels espais lliures per actuacions de reurbanització, enjardinament o arbratge, provisió de mobiliari urbà, assignació d'ús i ocupacions de la via pública, etc., o com podria ser-ho també l'afecció de la imatge arquitectònica de les edificacions per tractament de color, implantació de ròtuls, marquesines, toldos, instal·lacions vistes, antenes, etc., o qualsevol altres de caràcter i conseqüències similars, s'hauran de sotmetre a l'autorització de la conselleria competent en matèria de cultura, que resoldrà conformement a les determinacions de la llei i els criteris de percepció i dignitat aludits adés.

Queda poscrita la introducció de publicitat exterior als plànols de façana dels edificis que, en qualsevol de les seues acepcions, irrompisca en aquesta escena urbana, excepte la d'activitats culturals o events festius que, de manera ocasional, reversible i per temps limitat sol·licite i obtinga autorització expressa.

Article 6. Règim cautelar arqueològic

En qualsevol intervenció que afecte al subsòl de l'immoble resultarà aplicable el règim tutelar establert en l'article 62 de la Llei 4/1998, d'11 de juny, del patrimoni cultural valencià, per a la salvaguardia del patrimoni arqueològic.

Article 7. Delimitació de l'entorn de protecció del monument

L'entorn de protecció del monument queda definit tant literal com gràficament en els annexos adjunts que formen part del decret. La documentació complementària consta en l'expedient.

DISPOSICIONS ADICIONALS

Primera. Inscripció en el Registre General de Béns d'Interés Cultural.

Aquesta declaració s'inscriurà en el Registre General de Béns d'Interés Cultural, dependent de l'Administració de l'Estat, perquè hi conste.

Segona. Incidència pressupostària

La implementació i el desenvolupament d'aquest decret no podrà tindre incidència alguna en la dotació dels capítols de despesa assignada a la Conselleria d'Educació, Investigació, Cultura i Esport, i en tot cas s'haurà d'atendre amb els medis personals i materials de la conselleria competent per raó de la matèria.

DISPOSICIÓ DEROGATÒRIA

Única. Derogació

Queden derogades quantes disposicions del mateix rang o inferior s'oposen al que estableix aquest decret.

DISPOSICIÓ FINAL

Primera. Entrada en vigor

Aquest decret es publicarà en el *Boletín Oficial del Estado* i entrarà en vigor l'endemà de la seua publicació en el *Diari Oficial de la Generalitat Valenciana*.

València, 15 de juny de 2018.– El conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport: Vicent Marzá Ibáñez.

2. Corregisca només el que calga del text periodístic següent. Cal donar al text la consideració d'un original i, per tant, indicar les correccions ratllant la paraula errònia i escrivint dalt, en l'espai interlineal, les solucions que es consideren oportunes. Pel que fa als signes de puntuació, si s'han d'afegir al text, pose'ls en el lloc on corresponga; en el cas que s'hagen de suprimir, trace una creu en aspa, i si s'han de modificar els que hi ha, ratlle'ls i pose al costat el signe que pertoque.

ATENCIÓ!

No tinga en compte les paraules subratllades, ja que les haurà de comentar en la pregunta 3.

Reviscola el consum de l'abadejo... o del bacallà?

El Pollachius pollachius té una apariència semblant al Gadus morhua, i això ha confòs sovint al consumidor

Després de segles de poscripció a causa de la popularitat del bacallà, i encara que ja fa uns quants anys que està present en las peixcateries, l'abadejo, també conegut per *serreta*, ha començat a tindre més presència en la nostra taula a raïl de la controvèrsia sorgida en torn a les propietats nutricionals del panga i el seu sistema de cria, que finalment ha provocat la retirada en alguns supermercats i la condena a l'ostracisme en molts llars espanyols. L'abadejo és un peix blanc de la família dels gàdids, a la

que també pertanguen altres espècies molt populars com el bacallà, el capellà o el peix carboner norueg, que habita en zones tan dispars com el Nord de l'Atlàntic i el Golf de Vizcaia.

El *Pollachius pollachius*, el nom científic de l'abadejo, s'assembla tant al bacallà (*Gadus Morhua*) que no sols és difícil de distinguir pel consumidor, sinò que històricament s'han fet servir els dos noms indistintament —*abadejo* i *bacallà* (amb la variant *bacallar* a l'Alcoià, el Comptat i La Marina Baixa)— com si es

tractara d'una única espècie. Tot i això, presenta diferències morfològiques i nutricionals, estes últimes una mica inferiors en el cas del abadejo. De fet, n'hi ha una vella dita finlandesa, on el bacallà es tot una icona gastronòmica, que diu que “el bacallà son diners, l'abadejo és menjar”. En qualsevol cas, els dos grans extrems que diferencien al bacallà i l'abadejo són la grandària i l'aspecte, doncs una vegada cuinats només un expert podria diferenciar-los. L'abadejo fa entre 70 y 80 cm, encara que pot arribar als 120 cm i un pes de 10 kg; en canvi, el bacallà pot aconseguir una mesura entre 35 cm i 2 metres i pot arribar als 60 kg de pes.

En quant a l'aspecte físic, el bacallà és un peix de cos llarg, amb l'abdomen molt dil·latat i una línia llarga curva distintiva de color blanc, mentre que la de l'abadejo és negra. La pigmentació del bacallà varia segons la zona en la que es mou, podent ser rogenca o parda en zona d'algues, verdosa en zona d'herbes marines i gris en els fons arenosos o en aigües molt profundes, mentre que l'abadejo, té el ventre clar, el dors verd olivaci i una gran boca provista de dents afilats, sense la barba sobre la mandíbula característica d'alguns gàdids, com precisament és el cas del bacallà comú. Quasi no té escames ni espines, pel que

és ideal per als més menuts de la casa o els comensals més escrupulosos.

Així mateix, l'abadejo està recobert per una pell molt fina que no precisa ser retirada a l'hora de consumir-lo. La seua carn té una textura fina i molla, i proporciona un sabor suau i delicat que fa que molts comensals el comparen amb la merluça. De fet, hi ha qui li'n diu el seu “parent pobre”, i *merluça* o *juliana* ha estat nomenat a la Catalunya francesa. En l'àmbit nutricional, proporciona omega-3, proteïnes d'alt valor biològic, àcid fòlic i minerals, en particular fòsfor, iode, potasi i magnesi. A penes té colesterol i aporta molt poques calories, en concret 76 Kcal. per cada 100 grams de producte.

Hi ha qui emparenta aquest peix amb l'abadejo d'Alaska, conegut amb el nom de peix carboner d'Alaska, però són espècies diferents. El d'Alaska, *Theragra chalcogramma*, es pesca principalment a les zones del mar de Bering, té una carn més blanca i està molt més ric que l'abadejo. Se sol utilitzar per a fer surimi i sucedanis de marisc i és l'ingredient estrella d'alguns plats coreans com el *guk*. De fet, la confusió entre espècies pesqueres és molt comú entre els consumidors: n'hi ha prou amb recordar els casos del mero i l'emperador, la tonyina clara i el besuc,

o la sardina (i l'aladroc!) i l'alatxa. Pel contrari, el consumidor tendeix a considerar diferents la clòtxina mediterrània i l'atlàntica o l'anxova i l'aladroc.

Tant l'abadejo com el bacallà admeten en la cuina una llarga retafila de preparacions cul·linàries, tot i que és ben cert que funcionen molt millor amb ingredients i condiments de sabor suau, ja que no els amaguen el gust. La gran varietat de receptes que atesora el món occidental arranca del moment en què l'església medieval va imposar els dies de dejuni, aquells que estava prohibit mantindre relacions sexuals i menjar carn. Després arribà l'abstinència per Quaresma i altres dies, fins al punt que estava prohibit menjar carn la meitat dels dies de l'any. Per això, el consum de bacallà, que era un aliment de qualitat i barat, es va disparar i es transformà en una icona religiosa, a la par que en un element de riquesa. Aquesta exhuberència gastronòmica la demostra el fet que en la segona meitat del segle XVI el 60 % del peix consumit a Europa era bacallà, en la major part capturat a Amèrica del Nord. A pesar d'això, la major derrota d'aquest peix no va vindre del mar, ni de la taula, ni tan sols de la cuina. El principal

enemic del bacallà va ser el tren, perquè amb la construcció dels grans ferrocarrils el peix fresc arribava amb gel a les zones d'interior, i aquell bacallà sec i curat va perdre l'atractiu.

En qualsevol cas, siga bacallà o abadejo, "d'arròs, abadejo i pa, en ma casa sempre n'hi haurà". De la popularitat del bacallà o abadejo en la cuina valenciana dona compte un plat que arranca de la prohibició cuaresmal, l'empedrat, que com tants arrosos valencians presenta moltes variants al llarg del territori, inclús algunes amb carn! Amb arròs, fumet, bacallà desalat, pebre-roig, cigrons, fesols, tomata i un par de dents d'all, a més d'uns dies de preparació dels ingredients, podem obtindre un esplèndid plat de cullera, dels que es mengen "a mos redó" si no hi ha melindros amb les "pedretes" que donen nom a l'«empedrat», els entropessons particulars d'aquesta paella, és a dir, els cigrons i els fesols.

I si és així, hi ha innumerables possibilitats d'afrontar la vigília quaresmal amb altres medis: al pil-pil, a la biscaïna, à *Brás*, al forn, *ajuarriero*, amb xirles, en mandonguilles, fumat... Com el preferiu?

3. **Escriba arguments a favor o en contra de l'ús de les formes subratllades dels textos anteriors. Propose solucions diferents per a les formes que considere incorrectes.**

ACLARIMENT

En la pregunta es valora especialment l'argumentació i el coneixement de les fonts bibliogràfiques a partir de les quals puga ser acceptada o rebutjada una paraula o construcció determinades.

A) TEXT ADMINISTRATIU

3.1. [...] argila coguda [...]

ARGUMENTACIÓ:

SOLUCIÓ:

3.2. subsol.

ARGUMENTACIÓ:

SOLUCIÓ:

B) TEXT PERIODÍSTIC

3.3. provista.

ARGUMENTACIÓ:

SOLUCIÓ:

3.4. [...] n'hi ha prou amb recordar [...]

ARGUMENTACIÓ:

SOLUCIÓ:

4. Corregisca la galerada següent a partir de les indicacions assenyalades a l'original o dels errors produïts posteriorment. Marque les correccions amb els signes adequats per a la correcció de galerades.

ORIGINAL

prestigiar 1. prestigiar (algú o una cosa) Donar prestigi. En una empresa de serveis, detalls com aquest sempre prestigien. 2. prestigiar-se Obtenir prestigi. L'equip, amb aquell partit, s'ha prestigiat molt.

presumir 1. presumir [que + oració] Pensar basant-se en indicis. Per la cara que fas, presumisc que això no t'agrada. 2. presumir (d'algú o una cosa) Fer ostentació. No hi pot fer més: li agrada presumir.

pretendre 1. pretendre [algú] Voler aconseguir o voler casar-se. De jove pretenia la filla del marquès. 2. pretendre [una cosa] Voler aconseguir. Encara pretén que li ho pague tot. 3. pretendre [oració d'infinitiu] Afirmar o fer veure que és cert. Tots pretenien haver treballat molt.

preferir 1. preferir [una cosa] Passar per alt. Els responsables municipals van preferir la seua intervenció en el projecte perquè era d'un altre partit.

pretextar 1. pretextar [una cosa] Adduir com a pretext. El director del museu pretexta que no té recursos i que per això no pot realitzar els projectes aprovats.

GALERADA

prestigiar 1. **prestigiar (algú o una cosa)** Donar prestigi. *En una empresa de serveis detalls com aquest sempre prestigien.* 2. **prestigiar-se** Obtenir prestigi. *L'equip, amb aquell partit, s'ha prestigiat molt*

presumir 1. **presumir [que + oració]** Pensar basant-se en indicis. *Per la cara que fas, presumisc que això no t'agrada.* 2. **presumir [d'algú o una cosa]** Fer ostentació. *No pot fer més: li agrada presumir.*

pretendre 1. **pretendre [algú]** Voler aconseguir o voler casar-se. *De jove pretenia la filla del marquès.* 2. **pretendre [una cosa]** Voler aconseguir. *Encara pretén que li ho pague tot.* 3. **pretendre [oració d'infinitiu]** Afirmar o fer veure que és cert. *Tots pretenien haver treballat molt.*

preferir 1. **preferir [una cosa]** Passar per dalt. *Els responsables municipals van preferir la seua intervenció en el projecte perquè era d'un altre partit.*

pretextar 1. **pretextar [una cosa]** Adduir com a pretext. *El director del museu pretexta que no té recursos i per això no pot realitzar els projectes aprovats.*

prevaldre 1. prevaldre (contra / per damunt de / sobre algú o contra / per damunt de / sobre una cosa) Tindre més valor o imposar-se. Vol fer que els seus gustos prevalquen.

2. prevaldre's [d'una cosa] Aprofitar-se. Prevalent-se del càrrec, el va fer callar.

prevaricar 1. prevaricar Faltar a les obligacions del càrrec. El regidor va assegurar que no havia prevaricat.

prevenir = previndre

preveure 1. preveure (una cosa) Pensar, a partir d'unes dades, que s'esdevindrà. La ciència ha de ser capaç de preveure. 2. preveure [una cosa] Advertir prèviament i previndre. Ja hem previst que potser faltará lloc. 3. preveure [una cosa] Planejar. Havien previst visitar la casa del pintor. 4 preveure [una cosa] <un document legal> Establir. La nova llei no preveu sancions directes.

previndre 1. previndre (una cosa) Prendre mesures perquè no es produísca o per atenuar els efectes. Previndre és un dels objectius de la ciència. 2. previndre [algú] (d'algú o d'una cosa) Advertir prèviament. Es va espantar perquè ningú no l'havia previngut. 3. previndre [algú] [contra / en contra d'algú] Fer indisposar. Són tan roïns que l'havien previngut contra mi. 4. previndre's (d'una cosa) Preparar-se per endavant. Quan li ho vam dir, ja s'havia previngut.

prevaldre 1. **prevaldre (contra/per damunt de / sobre algú o contra / per damunt de / sobre una cosa)** Tenir més valor o imposar-se. *Vols fer que els seus gustos prevalquen.*

2. **prevaldre's (d'una cosa)** Aprofitar-se. *Prevalent-se del càrrec, li va fer callar.*

prevaricar 1. **prevaricar** Faltar a les obligacions del càrrec. *El regidor va assegurar que no havia prevaricat.*

prevenir – previndre

preveure 1. **preveure (una cosa)** Pensar, a partir d'unes dades, que s'esdevindrà. *La ciència ha de ser capaç de preveure.* 2. **preveure [una cosa]** Advertir prèviament i prevenir. *Ja hem previst que potser faltará lloc.* 3. **preveure [una cosa]** Planejar. *Havien previst visitar la casa del pintor.* 4 **preveure [una cosa]** <un document legal>. Establir. *La nova llei no preveu sancions directes.*

previndre 1. **Previndre (una cosa)** Pendre mesures perquè no es produísca o per atenuar els efectes. *Previndre és un dels objectius de la ciència.* 2. **previndre [algú] [d'algú o d'una cosa]** Advertir prèviament. *Es va espantar perquè ningú no l'havia previngut.* 3. **previndre [algú] [contra / en contra d'algú]** Fer indisposar. *Són tan roïns que l'havien previngut contra mi.* 5. **previndre (d'una cosa)** Preparar-se per endavant. *Quan li ho vam dir, ja s'havia previngut.*

prova correcció de textos

convocatòria juny 2021

9:30 h

**GENERALITAT
VALENCIANA**

Conselleria d'Educació,
Cultura i Esport

**JUNTA
QUALIFICADORA
DE CONEIXEMENTS
DE VALENCIA**

ACLARIMENT VÀLID PER A TOT L'EXAMEN

S'entén per «correcció de només el que calga» la correcció indispensable d'una forma lingüística per raó de la seua inadequació a la normativa gramatical. Cal tindre present que es puntuen negativament les correccions innecessàries.

CRITERIS DE CORRECCIÓ

- Les solucions dobles marcades en blau en les preguntes 1 i 2 indiquen que és possible tant una solució com l'altra, però que cal mantindre la coherència de la solució adoptada al llarg del text.
- En els casos en què s'indica una correcció en roig en les preguntes 1 i 2, són possibles també totes les altres solucions previstes en la norma, amb criteris d'adequació, coherència i cohesió.
- En les preguntes 1 i 2, els errors repetits es consideren només una vegada i, per tant, es consideren com una única falta.
- Les respostes a la pregunta 3 són merament orientatives. Qualsevol altra resposta es valora amb la màxima puntuació si conté l'argumentació pertinent, la bibliografia en què se sustenta i la solució correcta.
- En la pregunta 4 només s'indica els errors que cal corregir. L'examinand, a més, ha de fer servir els signes convencionals usats en la correcció de galerades.

1. **Corregisca només el que calga del text administratiu següent. Cal donar al text la consideració d'un original i, per tant, indicar les correccions ratllant la paraula errònia i escrivint dalt, en l'espai interlineal, les solucions que es consideren oportunes. Pel que fa als signes de puntuació, si s'han d'afegir al text, pose'ls en el lloc on corresponga; en el cas que s'hagen de suprimir, trace una creu en aspa, i si s'han de modificar els que hi ha, ratlle'ls i pose al costat el signe que pertoque.**

ATENCIÓ!

No tinga en compte les paraules subratllades, ja que les haurà de comentar en la pregunta 3.

Conselleria d'Educació, Investigació, Cultura i Esport

DECRET 83/2018, de 15 de juny, del Consell, pel qual es declara Bé d'Interés Cultural, amb categoria de monument, Ø l'església parroquial de Santa Maria Magdalena de Vilafranca. [2018/6136]

L'article 49.1.5é de l'Estatut d'Autonomia de la Comunitat Valenciana **estableix/establix** la competència de la Generalitat en matèria de «“patrimoni històric, artístic, monumental, arquitectònic, arqueològic i científic, sense perjudici del que disposa el **número** 28 de l'apartat 1 de l'article 149 de la Constitució espanyola”». Així mateix, l'article 26.2 de la Llei 4/1998, d'11 de juny, del **P/patrimoni C/cultural V/valencià**, disposa que la declaració d'un bé d'interés cultural es farà per mitjà de decret del Consell, a proposta de la **conselleria** competent en matèria de cultura.

Per mitjà de la Resolució de 4 de novembre de 2016, de la Conselleria d'Educació, Investigació, Cultura i Esport (DOGV de 25.11.2016), es va acordar incoar expedient per a la declaració de Bé d'Interés Cultural, amb la categoria de monument, de l'església parroquial de Santa Maria Magdalena de Vilafranca, **a la qual** es va adherir expressament l'Ajuntament de Vilafranca Ø.

S'han **demanat** a les conselleries afectades els informes exigits per l'article 43 de la Llei 5/1983, de 30 de **desembre**, del Consell, a la proposta de disposició reglamentària, sense que Ø **hagen** formulat observacions al present decret declaratiu.

En virtut **d'això** i d'acord amb el que **estableix/establix** la normativa referenciada, conforme amb el Consell Jurídic Consultiu, a proposta del **conseller** d'Educació,

Investigació, Cultura i Esport, i amb la deliberació prèvia del Consell en la seua reunió del 15 de juny de 2018,

DECRETE

Article 1. **Objecte**

Aquest/Este decret té per objecte declarar Bé d'**Interés** Cultural, amb la categoria de monument, l'església parroquial de **Santa** Maria Magdalena de Vilafranca, descriure l'immoble i les seues parts integrants, així com les **pertinences** i accessoris vinculats al bé, amb l'adscripció d'**aquests/estos** últims a la secció de l'Inventari General del Patrimoni Cultural Valencià que millor s'acomode a la seua naturalesa i valor cultural, determinar els valors que justifiquen la seua declaració com a Bé d'Interés Cultural i establir la normativa de protecció del monument i el seu entorn de protecció, en l'articulat que a continuació es **transcriu**.

Article 2. Règim del monument

S'**atindrà** al que disposa la secció segona, «"Règim dels béns immobles d'interés cultural"», del capítol III del títol II de la Llei 4/1998, d'11 de juny, del **P/patrimoni C/cultural V/valencià**, aplicable a la categoria de monument.

Article 3. Règim general d'intervencions

→ De conformitat amb el que disposa l'article 35 de la Llei 4/1998, qualsevol intervenció de transcendència patrimonial que pretenga realitzar-se en l'entorn de protecció del monument requerirà **Ø** l'autorització prèvia de la conselleria competent en matèria de **cultura**. **Aquesta/Esta** autorització s'emetrà conforme als criteris **establits/establerts** en **aquesta/esta** normativa, i en el que **aquesta/esta** no preveja, per mitjà de l'aplicació directa de l'article 39 de la llei esmentada. **Aquesta/Esta** normativa regirà amb caràcter provisional fins que es redacte el **pla especial de protecció** del monument i el seu entorn i **aquest/este** obtinga validació patrimonial.

Totes les intervencions requeriran, per al tràmit autoritzador, la definició precisa del seu **abast**, amb la documentació tècnica que per la seua **especificitat els** corresponga, i amb la ubicació **parcel·lària** i el suport fotogràfic que permeta constatar la situació de partida i la seua transcendència patrimonial.

Article 4. Criteris d'intervenció

1. El nombre de plantes permeses és l'originari en els edificis anteriors a **1945**; en la resta no se superaran les quatre altures (planta baixa més tres) i **s'autoritzaran** els soterranis, però **es prohibeixen/ixen** els semisoterranis. Els edificis que excedisquen **Ø**

aquest/este nombre de plantes es regiran pel règim **fora** d'ordenació. A **aquest/este** efecte, en els **supòsits Ø** que concloga la seua vida útil i que es pretenguen fer obres de reforma de transcendència equiparable a la reedificació o una **remodelació** amb eliminació de les plantes superiors, **hi/els** seran aplicables les ordenances de protecció d'**aquesta/esta** normativa. Tot això sense perjudici de la possible aplicació de l'article 21 de la Llei 4/1998, d'11 de juny, del **P/patrimoni C/cultural V/valencià**, a **aquests/estos** immobles.

2. L'altura de cornisa màxima és de 12,10 m per a quatre plantes i de 7,10 m per a dues plantes.

3. Les cobertes, d'acord amb la tipologia de la zona, seran en el cos principal de l'edifici, la profunditat edificable **de les quals** oscil·larà entre 8 i 11 metres, inclinades, de teula d'argila coguda, i es reutilitzaran preferentment les procedents del **desmuntatge** de les actuals. Queden prohibides expressament la pissarra, la teula plana, mixta i la coberta **metàl·lica**, amb pendent comprés entre el 25 % i el 40 %, de dos aiguavessos i carena d'altura màxima de **2,25** m respecte de la línia de cornisa. **Aquest/Este** requisit únicament podrà ser dispensat, amb caràcter excepcional, en aquells casos **en què** s'acredite l'existència d'una justificació **historicocontextual** singular.

4. Les noves edificacions s'**adequaran** amb caràcter estètic als tipus i acabats tradicionals de Vilafranca i la façana s'ajustarà a les disposicions següents:

a) Ràfols de longitud mínima de 50 **cm** i materials propis de Vilafranca.

b) Impostes, motlures, marcs, faixes, coronaments ornamentals i altres elements compositius amb una longitud màxima de volada de 15 **cm**.

c) Buits de façana de proporció vertical, amb la possible excepció de plantes baixes o cambres, sense **barandats**, segons la tipologia compositiva del municipi.

d) **Els tancaments** seran de **fusta**, sense elements d'**alumini**.

e) Es **prohibeixen/prohibixen** les persianes, excepte les persianetes exteriors **enrotllables** tradicionals.

Article 5. **Preservació** de l'escena o paisatge urbà

Totes les actuacions que puguen tindre incidència sobre la correcta percepció i la dignitat en l'apreciació de l'escena o paisatge urbà del monument i el seu entorn, com seria el cas de l'afecció dels espais lliures per actuacions de reurbanització, enjardinament o arbratge, provisió de mobiliari urbà, assignació d'ús i ocupacions de la via pública, etc., o com podria ser-ho també l'afecció de la imatge arquitectònica de les edificacions per tractament de color, implantació de **rètols**, marquesines, **tendals**, instal·lacions vistes, antenes, etc., o **qualssevol** altres de caràcter i conseqüències similars, s'hauran de **sotmetre** a l'autorització de la conselleria competent en matèria de cultura, que resoldrà conformement a les determinacions de la llei i els criteris de percepció i dignitat **al·ludits** adés.

Queda **proscrita** la introducció de publicitat exterior als **plans** de façana dels edificis que, en qualsevol de les seues **accepcions**, **irrompa** en **aquesta/esta** escena urbana, excepte la d'activitats culturals o **esdeveniments** festius que, de manera ocasional, reversible i per temps limitat sol·licite i obtinga autorització expressa.

Article 6. Règim cautelar arqueològic

En qualsevol intervenció que afecte **el subsol** de l'immoble resultarà aplicable el règim tutelar **establit/establert** en l'article 62 de la Llei 4/1998, d'11 de juny, del **P/patrimoni C/cultural V/valencià**, per a la **salvaguarda** del patrimoni arqueològic.

Article 7. Delimitació de l'entorn de protecció del monument

L'entorn de protecció del monument queda definit tant **literalment** com gràficament en els annexos adjunts que formen part del decret. La documentació complementària consta en l'expedient.

DISPOSICIONS **ADDITIONALS**

Primera. Inscripció en el Registre General de Béns d'Interés Cultural

Aquesta/Esta declaració s'inscriurà en el Registre General de Béns d'Interés Cultural, **dependent** de l'Administració de l'Estat, perquè hi conste.

Segona. Incidència pressupostària

La implementació i el desenvolupament d'**aquest/este** decret no **podran** tindre **cap incidència** en la dotació dels capítols de despesa assignada a la Conselleria d'Educació, Investigació, Cultura i **Esport**, i en tot cas s'haurà d'atendre amb els **mitjans** personals i materials de la conselleria competent per raó de la matèria.

DISPOSICIÓ DEROGATÒRIA

Única. Derogació

Queden derogades **totes les** disposicions del mateix rang o inferior **que** s'oposen al que **estableix/establisc aquest/este** decret.

DISPOSICIÓ FINAL

Primera. Entrada en vigor

Aquest/Este decret es publicarà en el *Boletín Oficial del Estado* i entrarà en vigor l'endemà de la seua publicació en el *Diari Oficial de la Generalitat Valenciana*.

València, 15 de juny de 2018.– El conseller d'Educació, **Investigació**, Cultura i Esport: Vicent Marzá Ibáñez.

2. Corregisca només el que calga del text periodístic següent. Cal donar al text la consideració d'un original i, per tant, indicar les correccions ratllant la paraula errònia i escrivint dalt, en l'espai interlineal, les solucions que es consideren oportunes. Pel que fa als signes de puntuació, si s'han d'afegir al text, pose'ls en el lloc on corresponga; en el cas que s'hagen de suprimir, trace una creu en aspa, i si s'han de modificar els que hi ha, ratlle'ls i pose al costat el signe que pertoque.

ATENCIÓ!

No tinga en compte les paraules subratllades, ja que les haurà de comentar en la pregunta 3.

Reviscola el consum de l'abadejo... o del bacallà?

*El Pollachius pollachius té una **aparença** semblant al Gadus morhua, i això ha **confós** sovint **el** consumidor*

Després de segles de **proscripció** a causa de la popularitat del bacallà, i encara que ja fa uns quants anys que està present en **les pescateries**, l'abadejo, també conegut per *serreta*, ha començat a tindre més presència en la nostra taula **arran** de la controvèrsia sorgida **entorn de** les propietats nutricionals del panga i el seu sistema de cria, que finalment **n'ha** provocat la retirada en alguns supermercats i la **condemna** a l'ostracisme en **moltes llars espanyoles**. L'abadejo és un peix blanc de la família

dels gàdids, a la **qual** també **pertanyen** altres espècies molt populars com el bacallà, el capellà o el peix carboner **noruec**, que habita en zones tan dispars com el **nord** de l'Atlàntic i el **golf** de **Biscaia**.

El *Pollachius pollachius*, el nom científic de l'abadejo, s'assembla tant al bacallà (*Gadus morhua*) que no sols és difícil de **distingir** pel consumidor, **sinó** que històricament s'han fet servir els dos noms indistintament —*abadejo* i *bacallà* (amb la variant *bacallar* a l'Alcoià, el

Comtat i la Marina Baixa)— com si es tractara d'una única espècie. Tot i això, presenta diferències morfològiques i nutricionals, **aquestes/estes** últimes una mica inferiors en el cas **de l'abadejo**. De fet, **hi** ha una vella dita finlandesa, on el bacallà **és tota** una icona gastronòmica, que diu que «“el bacallà **són** diners, l'abadejo és menjar”». En qualsevol cas, els dos grans **aspectes** que diferencien **el** bacallà i l'abadejo són la grandària i l'aspecte, **ja que** una vegada cuinats només un expert podria diferenciar-los. L'abadejo fa entre 70 **i** 80 cm, encara que pot arribar als 120 cm i un pes de 10 kg; en canvi, el bacallà pot aconseguir una **mesura** entre 35 cm i 2 metres i pot arribar als 60 kg de pes.

Quant a l'aspecte físic, el bacallà és un peix de cos llarg, amb l'abdomen molt **dilatat** i una **línia** llarga **corba** distintiva de color blanc, mentre que la de l'abadejo és negra. La pigmentació del bacallà varia segons la zona **en què** es mou, **i pot** ser rogenca o **marró/bruna** en zona d'algues, verda en zona d'herbes marines i **grisa** en els **fons** arenosos o en aigües molt profundes, mentre que l'abadejo **Ø** té el ventre clar, el dors verd olivaci i una gran boca **provista** de dents **afilades**, sense la barba sobre la mandíbula característica d'alguns gàdids, com precisament és el cas del bacallà

comú. Quasi no té escames ni espines, **i per això** és ideal per als més menuts de la casa o els comensals més **escrupolosos**.

Així mateix, l'abadejo està recobert per una pell molt fina que no **cal retirar** a l'hora de consumir-lo. La seua carn té una textura fina i molla, i proporciona un sabor suau i delicat que fa que molts comensals el comparen amb **el lluç**. De fet, hi ha qui **en/li/hi** diu el seu «“parent pobre”», i *merluça* o *juliana* ha estat nomenat a la Catalunya francesa. En l'àmbit nutricional, proporciona omega-3, **proteïnes** d'alt valor biològic, àcid fòlic i minerals, en particular fòsfor, iode, **potassi** i magnesi. A penes té colesterol i aporta molt poques calories, en concret 76 **kcal** per cada 100 grams de producte.

Hi ha qui emparenta **aquest/este** peix amb l'abadejo d'Alaska, conegut amb el nom de peix carboner d'Alaska, però són espècies diferents. El d'Alaska, *Theragra chalcogramma*, es pesca principalment a les zones del mar de Bering, té una carn més blanca i està molt més **bo/gustós/saborós** que l'abadejo. Se sol utilitzar per a fer surimi i **sucedanis** de marisc i és l'ingredient estrella d'alguns plats coreans com el *guk*. De fet, la **confusió** entre espècies pesqueres és molt **comuna** entre els consumidors: n'hi ha prou amb recordar els casos del mero i l'emperador, la tonyina clara i el besuc, o

la sardina (i l'aladroc!) i l'alatxa. **Per contra**, el consumidor tendeix a considerar diferents la clòtxina mediterrània i l'atlàntica o l'anxova i l'aladroc.

Tant l'abadejo com el bacallà admeten en la cuina una llarga retafila de preparacions **culinàries**, tot i que és ben cert que funcionen molt millor amb ingredients i condiments de sabor suau, ja que no els amaguen el gust. La gran varietat de receptes que atesora el món occidental arranca del moment en què l'**Església** medieval va imposar els dies de dejuni, aquells **en què** estava prohibit mantindre relacions sexuals i menjar carn. Després arribà l'abstinència per Quaresma i altres dies, fins al punt que estava prohibit menjar carn la meitat dels dies de l'any. Per això, el consum de bacallà, que era un aliment de qualitat i barat, es va disparar i es transformà en una icona religiosa, **ahora** que en un element de riquesa. **Aquesta/Esta exuberància** gastronòmica la demostra el fet que en la segona meitat del segle XVI el 60 % del peix consumit a Europa era bacallà, en la major part capturat a Amèrica del Nord. A pesar d'això, la major derrota d'**aquest/este** peix no va vindre del mar, ni de la taula, ni tan sols

de la cuina. El principal enemic del bacallà va ser el tren, perquè amb la construcció dels grans ferrocarrils el peix fresc arribava amb gel a les zones d'interior, i aquell bacallà sec i curat va perdre l'atractiu.

En qualsevol cas, siga bacallà o abadejo, «“d'arròs, abadejo i pa, en ma casa sempre n'hi haurà”». De la popularitat del bacallà o abadejo en la cuina valenciana dona compte un plat que arranca de la prohibició **quaresmal**, l'empedrat, que com tants **arrossos** valencians presenta moltes variants al llarg del territori, inclús algunes amb carn! Amb arròs, fumet, bacallà **dessalat**, **pebre roig**, cigrons, fesols, tomata i un **parell de grans** d'all, a més d'uns dies de preparació dels ingredients, podem obtenir un esplèndid plat de cullera, dels que es mengen «“a mos redó”» si no hi ha melindros amb les «“pedretes”» que donen nom a l'«“empedrat”», els **trossos** particulars d'**aquesta/esta** paella, és a dir, els cigrons i els fesols.

I si és així, hi ha innumerables possibilitats d'afrontar la vigília quaresmal amb altres **mitjans**: al pil-pil, a la biscaïna, à *Brás*, al forn, *ajuarriero*, amb **rossellones/copinyes/escopinyes**, en mandonguilles, fumet... Com el preferiu?

3. **Escriba arguments a favor o en contra de l'ús de les formes subratllades dels textos anteriors. Propose solucions diferents per a les formes que considere incorrectes.**

ACLARIMENT

En la pregunta es valora especialment l'argumentació i el coneixement de les fonts bibliogràfiques a partir de les quals puga ser acceptada o rebutjada una paraula o construcció determinades.

A) TEXT ADMINISTRATIU

3.1. [...] argila coguda [...]

ARGUMENTACIÓ:

En uns pocs casos, la variació morfològica d'alguns temps verbals s'ha especialitzat semànticament, com ara les conjugacions pura i incoativa de *lluir* o *acudir*, i fins i tot es pot interpretar així l'ús dels participis *mort/matat* del verb *matar*. És el cas del participi del verb *coure*: *cogut* quan vol dir 'produir coentor' i *cuit* quan vol dir 'sotmetre a l'acció del foc', com es pot comprovar en la GNV, el DNV i la GIEC, a més de diverses flexions verbals i manuals d'estil.

SOLUCIÓ: *argila cuita*.

3.2. subsol.

ARGUMENTACIÓ:

La reforma ortogràfica de l'accentuació diacrítica preveu (explícitament, l'*Ortografia catalana* de 2017; implícitament, l'Acord d'1 de juny de 2018 de l'AVL) que no s'accentuen els compostos i derivats de les paraules que porten accent diacrític (*adeu*, *rodamon*, *subsol*), tret dels compostos que s'escriuen amb guionet (*mà-llarg*, *pèl-roig*), contràriament a la prescripció que encara conté la GNV («Les paraules compostes formades amb alguna paraula escrita amb accent diacrític mantenen també este accent: *adéu*, *rodamón*, *besnét*, *repèl*, *subsòl*, etc.»). En conseqüència, DIEC i DNV ja han incorporat aquestes paraules sense accent, com també material divers de consulta i bases de dades terminològiques.

SOLUCIÓ:

Atés que el període de vigència de les dues formes dictat per l'AVL finalitza al juny de 2021, cal considerar correctes tant la forma *subsol* com la forma *subsòl*. Tot i això, com que la forma *subsol* és correcta i coherent amb la resta del text no s'ha de corregir.

B) TEXT PERIODÍSTIC

3.3. provista.

ARGUMENTACIÓ:

El participi femení singular del verb *proveir* és *proveïda*. La forma *provista* seria el participi d'un hipotètic verb *proveure*, la semblança del qual amb *proveir* i amb *preveure* afavoreix la confusió, com també la interferència del castellà. Així es recull en DNV, GNV, DIEC i GIEC, com també en diverses flexions verbals i manuals d'estil que recullen interferències.

SOLUCIÓ: *proveïda*.

3.4. [...] n'hi ha prou amb recordar [...]

ARGUMENTACIÓ:

La locució verbal *haver-n'hi prou* es recull en DNV i DIEC. La GIEC recull explícitament la lexicalització del pronom *en* en aquest cas. Es tracta d'una construcció que sovint s'ha inclòs entre els supòsits d'elisió (davant de la conjunció *que*) o de canvi (davant d'una oració d'infinitiu) que afecten les preposicions àtones *en* i *amb* regides per un verb o un predicat, i per això, en aquest cas, també seria possible «[...] n'hi ha prou de recordar [...]». En realitat, però, en aquesta construcció no tenim sinó un adjunt oracional (anomenats *adjunts circumstancials* en la GNV) amb valor condicional encapçalat amb la preposició *amb*, tal com recull la GIEC, i per tant no és un complement regit per la locució verbal.

Abans de la publicació de les obres normatives esmentades, ja es recollia la correcció de la construcció en diversos articles (Albert Jané, Xavier Villalba) i manuals d'estil com el *Manual d'ús de l'estàndard oral* o el *Manual d'estil de Mestres*.

SOLUCIÓ:

Tot i que són possibles altres solucions, no s'ha de corregir res perquè *n'hi ha prou amb recordar* és una construcció correcta.

4. Corregisca la galerada següent a partir de les indicacions assenyalades a l'original o dels errors produïts posteriorment. Marque les correccions amb els signes adequats per a la correcció de galerades.

ORIGINAL

prestigiar 1. prestigiar (algú o una cosa) Donar prestigi. En una empresa de serveis, detalls com aquest sempre prestigien. 2. prestigiar-se Obtenir prestigi. L'equip, amb aquell partit, s'ha prestigiat molt.

presumir 1. presumir [que + oració] Pensar basant-se en indicis. Per la cara que fas, presumisc que això no t'agrada. 2. presumir (d'algú o una cosa) Fer ostentació. No hi pot fer més: li agrada presumir.

pretendre 1. pretendre [algú] Voler aconseguir o voler casar-se. De jove pretenia la filla del marquès. 2. pretendre [una cosa] Voler aconseguir. Encara pretén que li ho pague tot. 3. pretendre [oració d'infinitiu] Afirmar o fer veure que és cert. Tots pretenien haver treballat molt.

preterir 1. preterir [una cosa] Passar per alt. Els responsables municipals van preterir la seua intervenció en el projecte perquè era d'un altre partit.

pretextar 1. pretextar [una cosa] Adduir com a pretext. El director del museu pretexta que no té recursos i que per això no pot realitzar els projectes aprovats.

GALERADA

prestigiar 1. **prestigiar (algú o una cosa)** Donar prestigi. *En una empresa de serveis, detalls com aquest sempre prestigien.* 2. **prestigiar-se** Obtenir prestigi. *L'equip, amb aquell partit, s'ha prestigiat molt.*

presumir 1. **presumir [que + oració]** Pensar basant-se en indicis. *Per la cara que fas, presumisc que això no t'agrada.* 2. **presumir (d'algú o una cosa)** Fer ostentació. *No hi pot fer més: li agrada presumir.*

pretendre 1. **pretendre [algú]** Voler aconseguir o voler casar-se. *De jove pretenia la filla del marquès.* 2. **pretendre [una cosa]** Voler aconseguir. *Encara pretén que li ho pague tot.* 3. **pretendre [oració d'infinitiu]** Afirmar o fer veure que és cert. *Tots pretenien haver treballat molt.*

preterir 1. **preterir [una cosa]** Passar per alt. *Els responsables municipals van preterir la seua intervenció en el projecte perquè era d'un altre partit.*

pretextar 1. **pretextar [una cosa]** Adduir com a pretext. *El director del museu pretexta que no té recursos i que per això no pot realitzar els projectes aprovats.*

prevaldre 1. prevaldre (contra / per damunt de / sobre algú o contra / per damunt de / sobre una cosa) Tindre més valor o imposar-se. Vol fer que els seus gustos prevalquen.

2. prevaldre's [d'una cosa] Aprofitar-se. Prevalent-se del càrrec, el va fer callar.

prevaricar 1. prevaricar Faltar a les obligacions del càrrec. El regidor va assegurar que no havia prevaricat.

prevenir = previndre

preveure 1. preveure (una cosa) Pensar, a partir d'unes dades, que s'esdevindrà. La ciència ha de ser capaç de preveure. 2. preveure [una cosa] Advertir prèviament i previndre. Ja hem previst que potser faltará lloc. 3. preveure [una cosa] Planejar. Havien previst visitar la casa del pintor. 4 preveure [una cosa] <un document legal> Establir. La nova llei no preveu sancions directes.

previndre 1. previndre (una cosa) Prendre mesures perquè no es produísca o per atenuar els efectes. Previndre és un dels objectius de la ciència. 2. previndre [algú] (d'algú o d'una cosa) Advertir prèviament. Es va espantar perquè ningú no l'havia previngut. 3. previndre [algú] [contra / en contra d'algú] Fer indisposar. Són tan roïns que l'havien previngut contra mi. 4. previndre's (d'una cosa) Preparar-se per endavant. Quan li ho vam dir, ja s'havia previngut.

prevaldre 1. **prevaldre (contra / per damunt de / sobre algú o contra / per damunt de / sobre una cosa)** Tindre més valor o imposar-se. Vol fer que els seus gustos prevalquen.

2. **prevaldre's [d'una cosa]** Aprofitar-se. Prevalent-se del càrrec, el va fer callar.

prevaricar 1. **prevaricar** Faltar a les obligacions del càrrec. El regidor va assegurar que no havia prevaricat.

prevenir = **previndre**

preveure 1. **preveure (una cosa)** Pensar, a partir d'unes dades, que s'esdevindrà. La ciència ha de ser capaç de preveure. 2. **preveure [una cosa]** Advertir prèviament i previndre. Ja hem previst que potser faltará lloc. 3. **preveure [una cosa]** Planejar. Havien previst visitar la casa del pintor. 4 **preveure [una cosa]** <un document legal> Establir. La nova llei no preveu sancions directes.

previndre 1. **previndre (una cosa)** Prendre mesures perquè no es produísca o per atenuar els efectes. Previndre és un dels objectius de la ciència. 2. **previndre [algú] (d'algú o d'una cosa)** Advertir prèviament. Es va espantar perquè ningú no l'havia previngut. 3. **previndre [algú] [contra / en contra d'algú]** Fer indisposar. Són tan roïns que l'havien previngut contra mi. 4. **previndre's (d'una cosa)** Preparar-se per endavant. Quan li ho vam dir, ja s'havia previngut.